

A close-up photograph of a woman's face, focusing on her mouth with bright red lipstick. She is wearing a leopard print top. The background is softly blurred.

IVA
HERCÍKOVÁ

Lékař
duší
a zvířat

motto

motto

IVA
HERCÍKOVÁ

Lékař
duší a zvířat

PRAHA 2012

© Iva Hercíková – heir, 2012
Cover © Vendula Volkmerová, 2012

ISBN 978-80-7246-674-0

Tentokrát to byla černovláska.

Nechala ho stát v předsíni tak tmavé, že stěží rozeznával předměty kolem, masu pověšených kabátů, probleskující plochu zrcadla, dveře, kterými odešla. Opatrně postoupil o dva kroky a praštil se do hlavy, rozkomíhané svítidlo mu s šelestěním prolulo kolem obličeje. Nechápal, že někdo může mít tak pověšenou lampu, aby do ní při své výšce narazil, a trochu mu to zvedlo sebevědomí, zdeptané neúspěšným dnem. V tomhle bytě nejsou zařízení na čahouny, i když žena, která ho sem zavedla, narostla o dobrých deset centimetrů víc než on. Říkal jí, že spěchá, že má jen pár minut, a teď tu trčí ve tmě.

Kam zmizela?

Přivezla ho asi stoletým volkswagenem, v kterém to harašilo jak uvnitř velkého budíku, rozhovor byl vyloučen a on se soustředil na setkání, které ho čeká večer. Kdyby dívka (kolik jí vlastně mohlo být? stále častěji se pletl v odhadu ženského věku) nevypadala tak pěkně, nejel by s ní, ale měla nedůtklivý a udivený výraz žen, které všechno, co se jim dařilo, pokládaly za nedůležité a vyžívaly se výhradně ve svých neúspěších. To ho bavilo. Většinou je snadno utěšil, zvláště když na jejich zajímavé roztržitosti měla podíl konzumace úctyhodného množství alkoholu, rozdělovaného do mírných, ale pra-

videlných denních dávek. Přesto vždycky znovu doufal, že tentokrát lesk očí a nervózní chvění rtů není způsobeno ani vodkou, ani koňakem, ba ani bílým vínem. Ale teď spěchal a musel zkoumání, je-li či není dívka alkoholička, nechat na jindy. Zvedl k očím digitální hodinky, dárek od vděčného pacienta. Bohužel si nikdy nemohl zapamatovat, který knoflík má zmáčknout, aby se ciferník rozsvítil, v lepším případě pustil stopky, v horším mechanismus buzení, který se pak rozpípal v nejnevhodnějších okamžicích. To se stalo právě teď.

Pípání znělo tmou s nepříjemnou naléhavostí. Zmateně se je snažil zastavit a zjistil přitom, že ciferník ukazuje deset hodin čtrnáct minut, což ho zdrtilo, nemohli sem přece jet dvě hodiny, až si s úlevou uvědomil, že se dívá na datum, a nikoliv na čas. Bylo čtrnáctého desátý. V osm měl schůzku se svou ženou. Se svou bývalou ženou. Jenže se s tím přívlastkem bývalá ještě nesmířil. Pak se náhle dveře před ním otevřely a v načervenalém obdélníku světla stála postava. Zamrkal prudce a pomyslel si, že je opravdu pořádně unavený, ale postava tam stála dál a pořád ještě to byla nahá ženská.

„Pojďte dovnitř,“ řekla a hlas měla strohý a odměřený. Když se pohnula, viděl, že úplně nahá není, ale rozdíl byl zanedbatelný, vlála kolem ní jakási průhledná látka, něco mezi mlhou a obvazem.

„Kdepak máme našeho pacienta,“ zahlaholil a připadal si jako cvok.

„Neodložíte si?“ zeptala se éterická bytost a za-

vlnila fáči kolem sebe. Vlastně ani moc éterická nebyla. Dokonce by řekl, že má spodní část širší, než bývá obvyklé, což ho zarazilo, protože o sobě tvrdila, že je manekýnka. I ta známá, která mu ji doporučila, tvrdila, že je manekýnka. A postava komíhající se v červeném obdélníku světla by podle něj potřebovala sekyrou odštípat dva deseticentimetrové pláty z boků, na každé straně jeden, aby se vzdáleně přiblížila jeho představě ženského těla, které na sebe větší oděvy za účelem předvádění. Neměl nic proti mírně obtloustlým ženštinám, pokud ho nenechaly trčet v kožešinové bundě v tmavé předsíni, zatímco se samy pohodlně vysvlékly, a pokud se obtloustlost netýkala jen partií od pasu dolů. O ženy éterické přes hrudní koš nestál ani trochu.

Kromě toho spěchal.

„Říkala jste, že zvrací,“ pravil.

„Už nezvrací.“

„Radši bych se na něj podíval,“ trval na svém. Bylo mu pekelně horko, ale přitáhl si kožešinovou bundu, na kterou bylo v tomto ročním období ještě brzo, pevně k tělu. Jen tak se nedám, zašeptal jí v duchu.

„Není tady,“ řekla žena lhostejně. „Když jsem vás nemohla sehnat, odvezl ho manžel do Řičan.“

Předtím nebyla řeč o manželovi, jen o pudlovi v křečích.

Kousek couvl, vyhnul se lampě a s úlevou nahmatal kliku u venkovních dveří.

„Takže jsem tu zbytečný.“ Stiskl kliku a nic. Mohl čekat, že zamkne, přesto ho zalilo prudké zkla-

mání. Kdyby mu ponechala aspoň minimální zdání svobodné volby, život ho naučil, že nesmí být v tomto směru příliš náročný, byl by to třeba hezký večer.

Vlastně je to tak dobře, uvědomil si s úlevou, ani za nic by nechtěl nechat Janu čekat. Zvláště proto, že s tím určitě počítala.

A že by cítila zadostiučinění, kdyby i tentokrát – jako milionkrát předtím – nedodržel své slovo. Vzdemula se v něm vlna rozhořčení, na jeho letoru neobvykle silná. Už by rád jednou ten řetězec svých nedodržených slibů a nesplněných závazků vůči své ženě – bývalé – a vůči své dceři – naštěstí dcera nemůže být bývalá, i když teď zrovna není v jeho držení, pokud se to tak dá nazvat – přetrhl.

Zacvakal klikou.

„Zdá se, že zapadl zámek,“ řekl. Doufal, že to zní přísně a odmítavě. Zřejmě neznělo, protože se pobaveně zachichotala. Teď už mu nepřípadala polonahá, ale přímo nestoudně obnažená. Kdyby se nedržel své kožešinové bundy jako záchranného pásu, svlékl by ji a hodil přes ni. Jenže si dovedl představit, co by pak následovalo, a na kratičký okamžik se mu to dokonce zalíbilo. Kožešina na zemi a na ní dva culící se kojenci. Brr. Asi má Jana pravdu, je nenapravitelný. Proč jen z toho vždycky tak málo má? Všichni kamarádi tvrdí, že jim to jde nejlíp se ženami, které nemilují. Proč zrovna on musí být ve všem výjimka? Ale možná mu to nejde vůbec s žádnými ženami, ať milovanými či nemilovanými.

„Vy jste zamkla,“ obvinil ji a neskrýval rozladění.

„Nebojte se, nikdo se sem nedostane,“ odpověděla a z toho popuzeného a skoro hrubého tónu pochopil, že i ten nejodvážnější odhad jejího věku – směrem nahoru – byl směšně nízký.

„Chcete, abych přišel, až se manžel s pejskem vrátí?“

„To teda nechci.“

„Tak co chcete?“ zeptal se znechuceně, ačkoliv věděl, jak jsou podobné otázky nebezpečné.

„Odškodnit vás za ztracený čas. Víím, že peníze byste nepřijal.“

„Tolik času to zas nebylo. Radši sem zajdu zítra, až ho budete mít doma. Potom se vyrovnáme.“

Záměrně si dal záležet, aby to znělo dvojsmyslně, málem na ni zamrkal, ale příliš nedoufal ve šťastný výsledek. Když se někdo odhodlá tímto způsobem, určitě pak nepřistoupí na pouhou společenskou hru. Nestalo se mu to poprvé, ale ani dřív ani teď nemohl pochopit důvod, o většinu žen, které se mu více či méně vybíravým způsobem nabízely, by byl sám s chutí usiloval – kdyby ho nepředěly. Asi by usiloval i o tuhleť, která navíc byla manželkou známého herce, dnes snad rozvedenou, to nevěděl přesně, ale utkvěl na ní odraz jeho popularity. Byl by se jí rád zeptal, proč s ním – a hlavně sama se sebou – nakládá tak nemilosrdně, ale zmizela kdesi v hlubinách bytu. Rozmrzele se rozhlédl, jestli tu nejsou pohozené klíče, ale nejdřív musel najít vypínač a rozsvítit. V přihrádce pod zrcadlem objevil změť rukavic, našpiněných kapes-

níků, rtěnek, hřebenu, mincí, útržků složenek a obojek na psa. Obojek ho potěšil, málem pochyboval, že tu vůbec kdy nějaký pes byl. I když pro něj to vycházelo nastejno, teď tu rozhodně nebyl. Ani v křečích, ani bez křečí. A nebyly tu ani klíče. Opatrně zašátral v kapsách několika kabátů, které tu visely, ale objevil pouze klíčky od volkswagenu. A ještě něco objevil, že totiž všechny kabáty jsou dámské. Rovněž nepořádek v zásuvce byl dámský, mužský živel tu chyběl. Z téhle pasti by pospíchal, i kdyby neměl schůzku s Janou. Půl osmé! Během deseti minut musí vypadnout.

Ale neměl nejmenší tušení, jak to udělá.

Vkročil do pokoje s pocitem, že vstupuje do klece ledního medvěda, skoro se hrůzou nadnášel. Očekával přítmí, rozestlané lůžko nadměrných rozměrů a na něm sveřepě odhodlanou ženu. Přítmí tu vládlo, ale ona seděla u stolu, sice stále stejně oblečená nebo spíš svlečená, ale stůl jí hodný kus zakrýval, a v místnosti nebyla vůbec žádná postel. Jeho akcie stouply, ale při první větě zas klesly.

„Sundáte si konečně tu bundu?“

„Jsem nachlazený,“ pravil a postrčil zip o pár zoubků vzhůru. Bylo mu příšerně horko, ale zároveň měl pocit, že bunda je jeho jediná jistota.

„Pijete whisky nebo koňak?“ Znělo to tak suggestivně, že se rychle podíval, jestli nedrží v ruce skleničku.

„Tak co to bude?“ pobídla ho příkře. Pochopil, že se od ní dá očekávat leccos, ale určitě ne shovívavost nebo pochopení.

„Já beru penicilin,“ vykřikl a připadal si jako žák pomocné školy. Jasně zahlédl ironický úšklebek, čitelný i v tom narudlém bordelovém světle. Mně se to snad jen zdá, úpěl v duchu, ale pot, který mu stékal po zádech, byl poctivý pot denního běsu, nikoliv noční můry. Proč tu vykládá, že bere penicilin, proč jí jasně neřekne, že nemá nejmenší chuť zamotávat se do těch průsvitných obinadel, proč jí nenařídí, aby mu koukala pěkně hbitě otevřít, nebo... nemohl si vymyslet vhodnou výhrůžku. Volat na policii, že je tu omezována jeho osobní svoboda? To jediné ještě scházelo! A co jí normálně vysvětlit, že spěchá? Všechno jí naslibovat, snad ji i políbit, aby dodal slibům větší váhu, a pak honem ven a pryč a daleko a nikdy zpátky.

Odkášlal si a o dva malé krůčky se přiblížil ke stolu, kde seděla a pohrávala si se sadou cinkajících kroužků na levém předloktí.

„Je to smůla, že musím odejít,“ zazubil se. „Příště to napravím.“ Věděl, že políbek by situaci podstatně vylepšil, ale nemohl najít sílu, aby se k lední medvědici sklonil a dotkl se jí. Vlastně vypadala v tom růžovém světle v těch závojích opravdu parádně.

Jana! koplo ho svědomí. Jana čeká. Slíbil jsi, že přijdeš, ať třeba pochcípají zvířata v celé Praze. Jana je humánní lékařka, a tak se jí těžko vysvětluje, že i tady jde někdy o lidský život. Ano, řekla by, ale o tvůj. Medvědice zaklonila hlavu a obnažila chrup, čímž ho trochu vzpamatovala. Muž má být dobytec, proč to neví?

„Každý musí jen to, co chce,“ řekla, potom předpažila, přitáhla si ho k sobě a čelo mu vrazila do žaludku jak pěst. Kéž bych byl gynekolog, zalkal v duchu, k tomu si ženské nikdy tolik nedovolí. A proč si vlastně ke mně dovolují, uvažoval a medvědice ho štípala do sádla usazeného v místech, kde mívá pas. Co na něm může chtít? Je to přece krásná ženská, neměla by mít nouzi o milence, musí v tom být něco jiného. Věděl, že vyvolává u žen spoustu očekávání – a pak selhává. Ne snad v mužském smyslu, s tím ještě zatím neměl problémy, ale jako bytost, jako člověk. Jenže když neví, co se od něj očekává, může to splnit? Byla by tahle bílá medvědice spokojená, kdyby funěl touhou, trhal ty fáče a sápal se na ni? Instinkt mu našeptával, že je úplně spokojená právě s tou situací, která se odehrává. Dovlekla si ho sem, tak jen ať se tu potí, krouť, zmítá a mučí, teprve když přemůže jeho odpor a nechuť, když zdeptá jeho vůli a pošlape zbytky důstojnosti, bude moci své vítězství pořádně vychutnat. Nadejde chvíle, aby zašeptala: Nejsem taková. Jako ta záhadná žena ve filmu *Help!* s Beatles. Nemohl zapomenout na uhrančivou krasavici, která přimhouří oko a řekne: nejsem ta, co se zdám. Ženy. Help. Přesně to by teď chtěl křičet: Help! Pomoc! Pomoooooc! Pomoooooooooooooc!

V tomhle starém baráku s tlustými zdmi by ho stejně nikdo neslyšel. Chvilí vzpomínal, jestli ten film s Beatles začínal tím, že každý ze čtyř slavných brouků má v podlaze jakýsi hrobeček a v něm spí. Jeho paměť už není to, co bývala. A dnešní hudba

taky není to, co bývala. Beatles! Vráťí se to někdy? Nebo už vždycky budou jen pitomé šlágry a polonahé ženy bažící po něčem, co jim nemůže dát?

Možná že by mohl, kdyby aspoň přibližně tušil, co chtějí. Zatím ví jen jedno. Že Jana, jeho bývalá žena, bude své požadavky formulovat zcela jasně a precizně. Dřív mu právě její přesnost vadila, žebříček hodnot se zřejmě lety mění.

„Já vážně musím,“ vykřikl a páčil jí prsty pravé ruky. „A také chci,“ dodal. Na okamžik si připadal úžasně statečný, jenže to hned pokazil. „Ne že bych tu nechtěl zůstat,“ vysvětloval horlivě, „ale ta druhá věc je pro mě nesmírně důležitá. Životně důležitá.“

„Neznám nic životně důležitého. Leda život,“ řekla žena skoro basem a pustila ho, aby se mohla napít z nízké široké sklenice. Najednou si vzpomněl, že se jmenuje Beta.

„Nalejte mi, Beto.“ Doufal, že doušek alkoholu do něj vleje nutnou sílu, aby z ní ty klíče konečně vyrazil.

„Napijem se spolu a já poběžím,“ hlaholil. „Přijedu k vám zítra, podívám se na pejska – a budu mít víc času.“ Považoval svůj proslov za perfektní. Teď k němu klidně mohla zvednout skleničku, jeden hluboký pohled do očí, pak ty klíče – a traďá pryč.

Splnilo se jen jedno, podala mu sklenici koňaku. Ani na něj nepohlédla a taky se nehnula. Zato koňaku bylo určitě deci, spíš víc. Cítil, jak mu alkohol omývá žaludeční stěny, a když tam nenachází žád-

né zbytky potravy, do kterých by se zavrtal, putuje jak na kolečkových bruslích přímo do mozku. Jedl naposled ráno, celý den neměl čas ani si kousnout do chleba, hlavně neměl ten chleba. Ženy v ordinaci ho oblažovaly toaletními vodičkami, spreji na holení a po holení, kartony cigaret a nepřebornou paletou výrobků tuzemských i cizích lihovarů, ale žádnou nenapadlo přinést mu dva krajíce chleba s máslem. A se salámem. Hlady polkl. Představa růžového kolečka salámu na bílém másle mu vháněla slzy do očí. Místo toho obdržel další deci koňaku.

Pomyslel na Janu, jak sedí v hotelové jídelně a labužnický polyká horkou krémovou polévku, určitě se neobtěžuje tím, že by decentně šeptala číšníkovi, já ještě počkám, dejte mi zatím aperitiv. Ta se aperitivem nezdržuje. Pořádně se nadlábně a k smaženému řízku si poručí pivo. Orosený půllitr a zlatavý řízek, na kterém ještě pění horké máslo. Se stejným úspěchem by si mohl přát letět do kosmu.

Na stole se ve stříbrné misce povalovaly tři tenounké slané tyčinky. Chvíli se držel, vypadaly dost zaprášeně, ale pak najednou natáhl ruku a už je žmoulal v puse. Nebyly z umělé hmoty, ale kdyby byly, určitě by chutnaly stejně.

„Máte hlad?“

„Ne, já vážně musím jít. Mám schůzku na večeri. Je to obchodní jednání.“

Zachmuřeně uvažoval, proč všechna jeho slova znějí tak mdle a nedůrazně, odkašlal si, aby se pře-

svědčil, že z něj opravdu vycházejí zvuky. Vycházely. Medvědice zatím zmizela. Svitlo mu, že má poslední příležitost najít klíče, rozhlédl se místností, která sloužila zřejmě jako jídelna – kde jsou ty doby! – a povytáhl z příborníku zásuvku podobnou té, do které sám ukládal cennosti. Byly v ní přibory, dokonce stříbrné, všelijak umně tvarované. Chtěl ji zastrčit zpátky, opřel se do ní, až poskočila, ale uvnitř se cosi vzpříčilo nebo zadrhlo, zásuvka se nehýbala sem ani tam, chvíli s ní bezmocně lomcoval, rudý hanbou, že bude přistižen jako zloděj rodinného stříbra, a přesně v okamžiku, kdy žena vešla, mu celý její obsah s řinčením vypadl na zem.

Beta položila na stůl otevřenou konzervu lančmítu, vedle ní nůž a pak nohou zběžně zastrkala přibory pod skříň.

„Nic jiného tu nemám,“ řekla. Domyslel si, že to platí konzervě, a ne stříbru. Chtěl začít vysvětlovat, jak k nehodě došlo a proč jí tu prohlíží šuplíky, ale vzdal to předem.

Sedl si, vydlabával kusy sekané z plechového obalu a nožem je vpravoval do úst. Připadal si jak pes. Kdyby mu chtěl někdo v té chvíli vzít misku, určitě by ho kousl.

„Celý den jsem nejedl,“ řekl rozpačitě, když už nůž marně rejdl plechovou jeskyňkou a hledal zbytky masa.

„Já taky ne. Ale já jsem zvyklá.“

Nejíst celý den bylo u něj sice obvyklé, ale zvyknout si na to stále nemohl. Pochyboval, že si vůbec někdo může na něco takového zvyknout. Hltavost,

kteřou tak bezostyšně projevil, ho ale netřápila, netřápily ho ani lžice a vidličky vyčuhující pod příborníkem, ale zmizet ze zamčeného bytu bylo teď ještě o něco těžší než před chvílí, i když možná byl ten rozdíl navenek zanedbatelný.

Napil se znovu koňaku, dáváje dobrý pozor, aby na dně trochu zbylo, nemínil absolvovat třetí koňskou dávku. Ale ještě než stačil polknout, byla sklenice zase plná. Přestávalo na tom záležet. Alkohol s ním udělal to, co s ním dělal vždycky, proměnil ho ve starý klobouk nesený větrem. Navíc mu bylo zle. Rozepnul si bundu a hodil ji na židli. Na okamžik sám sebe viděl jako boxera házejícího do ringu ručník, ale necítil se poraženecky, necítil se totiž nijak. Zcela se soustředil na boj, který vedl v jeho žaludku lančmit s lihovinou. Po značně dlouhé chvíli, kdy byl přesvědčen, že dojde ke katastrofě, spolu uzavřely příměří.

„Už jsem myslela, že jste do té bundy zašitý,“ zasmála se Beta, vstala a otevřela dveře do sousední místnosti. A tam se konečně objevilo to mamutí lůžko, které stále očekával, postel jak z hollywoodského filmu, vystlaná kupou polštářů a dek. Nad tím oceánem pohodlí si vzpomněl na skalisko v Černém moři, hluboko na jihu, téměř u tureckých hranic, jak tam stál, pod sebou hloubku osmi metrů, a chystal se skočit. Tehdy se mu také nechtělo, přímo zoufale se bránil okamžiku, kdy chodidla opustí teplý povrch skály, toužil se pomaličku osmělovat, kotníky, lýtka, kolena, ale místo toho musel soustředit všechnu energii do jednoho okamžiku.

ku, vystřelit se jak šíp z luku a zanechat za sebou hrůzu z letu, hrůzu z dopadu, hrůzu z hloubky a spoustu dalších hrůz, které nedovedl pojmenovat. Ale skočil. Bezbranný měkký živočich proti tvrdé betonové ploše moře.

Tehdy v Černém moři po krátkém okamžiku bolesti a strachu, že ztratil pojem, kde je nahoře a kde dole, a nikdy se nevynoří na hladinu, pocítil nádhernou úlevu, když se objevilo slunce a obloha, ale tady se zmítal dál, v podivných krouživých vírech zápasil s obludou, která ho obalovala nespočetným množstvím chapadel. Pochopil, že se spletl v odhadu, Beta není medvědice, ale chobotnice. Ztrácel se v jejím podivně drtivém objetí, zcela postrádajícím náznak milostné hry, byl to spíš souboj nebo poprava, kromě chobotnice myslel na některé pavoučí samičky, které své partnery po aktu sežerou, a úplně nakonec si vybavil švába, který žije ještě dva dny po oddělení hlavy, a dokonce tak může i kopulovat.

Otřásl se hrůzou, ale to už ho vlna vynesla na břeh, nebo ho spíš obluda vyvrhla, zhrouceného a vysátého živočicha, rozleptaného slanou vodou, ležel tu a oddychoval, podoben chuchvalci, který vytáhl pes z popelnice a vítězně ho vleče za sebou, tu lahodnou směsici kůže, cárů masa, vnitřností a chlupů.

„Škoda že to vždycky musí skončit,“ zamumlala a překulila se na záda. „Že to nemůže být pořád a věčně a dál. Až do smrti.“

Jediná výhoda, pomyslel si vyčerpaně. Že to ne-

může být pořád a věčně a dál. Že je taky spánek a jídlo a práce.

„Bylo to báječné,“ řekl povinně a vzpomněl si na Janu. Teď asi platí a odchází. Předě dveřmi se rozhlédne, jestli neuvidí odněkud cválat určenou komickou postavičku. „Jen kdyby to nemuselo být zrovna dneska,“ dodal, ačkoliv chtěl vlastně mlčet.

„Ty jsi opravdu spěchal, Richarde?“

Tykání zapůsobilo, jako kdyby ho bodla špendlíkem.

„Samozřejmě že jsem spěchal! A jak.“

„Tak proč jsi nešel?“

„Vždyť jste zamkla!“ zaúpěl.

„Zamkla?“ Údiv vypadal upřímně. „Já nikdy nezamykám. Je tam jen taková klička, tou se otočí.“

Přemohl chuť běžet se podívat ke dveřím. Asi mluvila pravdu, přímo mu před očima vyvstala západka, kterou měl použít, a byl by venku. To všechno ta zatracená tma! Spěch. Špatné zkušenosti. Není divu, že nebrala jeho úmysl odejít vážně.

„Něco jsem ti zkazila?“

„Na tom už teď nezáleží.“

„Rande?“

„Ale ne. Ani v nejmenším.“ Nemínil jí nic vykládat o svých problémech s bývalou – pořád si na ten přívlastek nezvykl – manželkou. Nemínil jí vůbec nic vykládat. Trochu se najedl, trochu se ohřál a může jít. Odhodlaně vstal, ale při prvním kroku šlápl na něco slizkého a studeného, zachvěl se, rychle se pokusil očistit nohu o kus hadru ležící vedle. Když Beta rozsvítila, viděl, že to bylo jeho vlastní tričko. Přes-

ně uprostřed zůstala tmavá šmouha, připomínající svým tvarem mapu Itálie i se Sicílií, a vedle ležel tácek se zbytkem rozkládající se paštiky.

„Kam jdeš?“

Kam by měl jít jinam než domů, cožpak ještě není konec? Podíval se Betě do obličeje a pochopil, že ne. Tvář se jí krabatila a každým okamžikem hrozil vypuknout pláč.

„Panebože, tak ty sis myslel, že je zamčeno, a jen proto jsi tu zůstal...“

„Ale ne, samozřejmě že ne. Chtěl jsem tu zůstat, toužil jsem po tom, byl to souboj povinnosti a zábavy...“ Kousl se do jazyka. Vždycky řekne něco nevhodného. Zábava v tomto spojení zněla pejorativně. Pro něj to taky žádná zábava nebyla, i když připouštěl, že chvíli byl zvědavý. Nikdy ho úplně neopustila otázka, jestli to jednou nebude jinak. Jinak víc. Už se teď nespoléhal na profesionální zručnost, což v určitém období svého života činil, ale taky ji neztracoval, jak zas činil v jiném období, kdy se mu zdálo ideální dostat dívku pannu a přetvořit si ji k svému obrazu. Ano, chvíli byl zvědavý, několik kratičkových chvil. Když vstoupila do ordinace. Miloval kostnaté tváře, tváře bez úsměvu, které vypadaly jako vytesané do kamene. Ona takovou tvář měla. Měla také oči, ve kterých byla úzkost, domníval se, že o psa. Upřímně jí chtěl pomoci, a proto s ní jel, ačkoliv se zařekl, že poslední hodinu před setkáním s Janou stráví sám, aby si trochu uspořádal myšlenky. Ale pak vyrušení docela přivítal, nechtěl se zbytečně mučit dohady, které se mož-

ná ukážou scestné. Když nasedala do auta, opřela se chodidly o podlahu vozu, nadzvedla se a ruka ma si pod sebou uhlazovala sukni, přitom narazila pánevní kostí do volantu tak prudce, že se přístrojová deska rozechvěla. On také. Cesta v rachotícím volkswagenu proběhla mlčky. Řídila roztržitě, ale s určitou suverenitou, která mu imponovala, seděl vedle ní, pokuřoval a prohlížel si její profil, z kterého trčel výbojný, skoro dravčí nos. Větší, než bývá zvykem, ale to mu nevadilo. Nevadilo mu vlastně nic, až do té chvíle, než si myslel, že ho zamkla. Nemohl pochopit, proč tak podlehl panice, byl to důkaz jeho omezené domýšlivosti, za který se teď silně styděl.

Beta se k němu zezadu přitiskla, pokožku na prsou měla studenou a tuhou, bezděky se odtáhl a uvědomil si, že už hodnou chvíli sedí na posteli.

„Kde je tu koupelna?“

Vešel do místnosti, vykachlíkované až do stropu, působila by luxusně, kdyby se všude neválely župany, punčochy, prádlo, zmuchlané ručníky a stovky kosmetických přípravků. Vana byla čistá. Vlezl do ní a osprchoval se, spíš aby získal čas, než že po tom toužil, a pak stál na dlaždicích, voda z něj odkapávala a řešil otázku, který ručník má použít. Nebyl příliš choulostivý, v jeho profesi to dost dobře nešlo, ale dámského nepořádku, spojeného se zvláštním, téměř rybím zápachem, se štítil. V té chvíli se dovnitř vsunula ruka a obšťastnila ho bílou, báječně velkou a měkoučkou osuškou, když se do ní balil, prožíval nejpříjemnější pocit z celého večera.

Ale nemohl se do ní choulit věčně. Obtočil si ji aspoň kolem pasu a vrátil se do ložnice. Beta seděla na posteli, kolena přitisknutá k bradě, a tlumené světlo jí kreslilo na tváři měkké, lichotivé stíny. Zašilhal po svých pohozených šatech, ale to už věděl, že nedokáže odejít, aspoň ne hned. Jana stejně nečeká ani mu nevolá, stáhla se do své skořápky, uražené a zároveň se zadostiučiněním, že to předvídala, a šla domů. Nebo někam jinam. Co on věděl, kam teď chodí, jen doufal, že šla domů, když to domů měla společné s jejich společnou dcerou.

„Chceš odejít, vid’?“ řekla Beta sklesle. Nedovedl pochopit jak, ale vzbudila v něm dojem, že ji zneužil. Natáhl se vedle ní a vzal ji za ruku. Zašustilo to. Měla kůži suchou jak ještěrka.

„Ještě chvílku,“ řekl a doufal, že žadoní. Přesto zavrtěla prudce hlavou.

„Já vím, že chceš. Tak jdi. Zamčeno není.“

„Chtěl jsem odejít, že jsem měl tu povinnost. Jinak bych byl rád zůstal. I bez zamykání.“

Nijak zvláště ji to neutěšilo. Seděla tam dál, trochu se třásla zimou a dívala se do dálek, kam neměl přístup. Absolutně si nedovedl představit, co se jí děje v hlavě.

„Přikrej se, není tu moc teplo,“ řekl a rozladilo ho, že přistoupil na tykání, zas už se cítil manipulovaný. Ale Beta reagovala nečekaně. Opustila schoulený obranný postoj, prudce se k němu přitiskla, nos mu vrazila do důlku u klíční kosti a začala brečet.

„Co se stalo?“ vyděsil se.

Popotahovala dál. Přetáhl přes ni deku a konejšivě jí hladil záda, nic lepšího ho nenapadlo.

„Prosím tě, jen na mě nebuď hodný, nebo se mě už nezbavíš,“ vypravila ze sebe, sotva jí rozuměl. Ale stačilo mu to. Případ byl jasný. Pokračování by klidně napsal jako slohovou úlohu.

„Ujišťuju tě, že jsem normální mužský. Sobecký jako všichni, lhostejný, unavený, bez vznešených zájmů. Se mnou by sis nepomohla.“

„Právě že takový nejsi,“ usmála se mezi slzami. „Jsi velkorysý, obětavý a laskavý. Hlavně laskavý.“

Slovo laskavost nenáviděl. Nevěděl, jestli je víc nebo míň laskavý než ostatní, ale rozhodně byl vždy za výlupek veškeré laskavosti považován. A dokonce věděl proč, v tomto jediném bodě neměl pochybnosti. Občas si připadal jako psychiatr, bez té imunity, kterou lékaři přece jen, aspoň doufal, požívají. „Nejsem laskavý,“ řekl a převalil se na záda. „Opustil jsem ženu s dítětem. Opustil jsem spoustu milenek. Nezbavuji se jich vraždou, protože je to příliš pracné a já jsem technický antitalent. Vymýšlet gilotiny, pasti ve sklepě a nehody na lovu je pro mě složité. Nejspíš bych tak ještě namíchal nějaký jed, ale určitě by mě při prvním pokusu chytili a zavřeli.“ Beta se spokojeně a šťastně pochechtávala. Bodejť by ne, když se tu kvůli ní tak snažím, pomyslel si, už dávno jsem toho tolik nenamluvil, asi jsem taková altruistická povaha, nemohu vidět nikoho trpět. Kromě nejbližších osob. Jejich utrpení mi působí přímo blaho, jak tvrdí má bývalá manželka. Ale věděl, proč se snaží. Právě že tak dobře

znal průběh těchto setkání, více či méně nahodilých a více či méně krátkodobých, chtěl zabránit, aby se Beta začala svěřovat, aby tu před ním bezostyšně probírala a rozmazávala intimní detaily života se svým mužem. Ženy nemají oblíbenější téma než odlesk popularity, který na ně vrhly chvílky ve společné posteli se známým člověkem, víc milují jen to, když na něj mohou nakupit dostatek špinících vulgárních podrobností. Někdy jim rád naslouchal, se zahanbeným pocitem spřízněnosti. Cítil k slavným lidem obdiv, pro který sám sebou trochu pohrdal, a nepomáhalo ani to, že ho při osobním setkání, a těch bylo hodně, protože kdekterá hvězda vlastnila čtyřnohého mazlíčka, vždycky znovu zklamávali.

„Víš, že tě snad miluju?“ zašeptala Beta a majetnický přes něj přehodila nohu. „Bylo mi tak strašně...“

Nemohla by se do mě zamilovat nějaká normální ženská, která není frustrovaná, zavzdychal, ale hned ho napadlo, proč by se do něj taková zamilovávala. V tom víru citů kolem sebe, nepřehledně zahrnujícím lidi i zvířata, už trochu ztratil přehled, proč se lidé do sebe zamilovávají. Kdy vlastně byl sám naposled zamilovaný, když nepočítá běžná okouzlení, trvající něco mezi půlhodinou a dvěma dny? Už ani nepamatoval.

Róza se ovšem nepočítá. Do té se vždycky znova a znova zamilovával, aby se mohl vystavit té chvíli, kdy na něj uprostřed nejlepší pohody vylije vědro studené vody. Možná že je přece jen masochis-

ta, už mu to pár lidí řeklo, ale nebyl si tím jist. Nebyl si jist ani zamilováním do Rózy. Člověk nemohl dost dobře milovat katedrálu, mohl ji obdivovat a uctívat, ale milovat? Tahle katedrála ovšem měřila asi metr a půl a vážila padesát kilo. Tím větší respekt vzbuzovala.

„Já se tě tak bála,“ pokračovala Beta. „Ty ani nevíš, jak jsem se tě bála.“

Zasmál se. Vzbuzoval v ženách leccjaké pocity, ale pochyboval, že by mezi nimi byl strach.

„Vždyť jsi mě neznala,“ namítl zdvořile.

„Byla jsem u tebe minulý týden. Ani si mě nepamatuješ.“

Teď ho překvapila. Jestli byl na něco hrdý, tak na svou paměť na zvířecí i lidskou fyziognomii. I když kolem něj denně prošly desítky, ne-li stovky tváří, dovedl většinou okamžitě přiřadit správné zvíře k správnému člověku, a navíc i správné jméno.

„Vyloučeno,“ řekl.

„Byla jsem blond, nenalíčená a v košíku jsem nesla kočku.“

„Pseudonym?“

„Dívčí jméno. Hardrbolcová.“

Vzpomněl si okamžitě. Kočka, vlastně spíš kotě, měla svrab v uších. Majitelka vypadala jako puťka, která se svého zvířete trochu bojí.

„To kotě bylo vypůjčené?“ upřesnil si.

„Ano. Nesnáším kočky. Ale honem jsem nemohla nic jiného sehnat.“

„Takže ty toho pudla vůbec nemáš?“

„Mám. Ale sebral mi ho Zdeněk, teda původně

byl jeho, ale pak jsem se o něj starala výhradně já. Přilnul ke mně. Konečně měl kus domova a pořádku.”

Domova možná. Psi mají ovšem trochu jiné nároky na pořádek, kupy špinavého prádla jim nevadí, naopak, s rozkoší si v něm dělají pelišky, s uspokojením žerou paštiku v posteli a k smrti rádi lízají pleťové krémy. Pudl se tu musel mít báječně.

„Nepočítáš, že půjdu k rozvodovému stání svědčit, že ho mají přiklepnout tobě?“ zeptal se rozmrzele.

„Taky mě to napadlo,“ přiznala se. „Ale pochybuju, že bys proti němu něco zmohl.“

A to zas ne. Tohle neměla říkat. Sto sedmdesát dva centimetrů zvěrolékaří pýchy se vzedmulo a postavilo se proti sto osmdesáti centimetrům herecké prestiže.

„Jestli se k němu nechová dobře, jestli zvíře trpí, bude to jednoduchá záležitost.“

„Ale netrpí. Zbožňuje ho. S tím nehneš.“

Neměl rád, když byl stavěn do bezvýchodných situací.

„Je to jeho pes, tak mu ho nech. Nebo se o něj nestará?“

„Stará. Má u něj v šatně svůj polštář. Nežere nic jiného než šunku a svíčkovou. Nesmí být ovšem mražená.“

„Nepřeháněj.“ Vzpomněl si na jednoho zpěváka, jehož foxteriér rozeznával švýcarskou čokoládu od české. A taky si vzpomněl na povídku Grahama Greena, ve které šíleně opečovávaný

maltézák nebo pekinéz, to už si nepamatoval, uteče své milionářské majitelce z nóbl hotelu a štěstím bez sebe tahá z popelnice shnilá králíčí střeva.

„Kvůli tomu jsem za tebou nepřišla,“ řekla. „Kvůli žádnému zvířeti. Tedy pokud mě nepovažuješ za zvíře.“

Úmyslně se vyvaroval otázky, proč tedy za ním přišla, ale odpovědi neušel.

„Věděla jsem, že změníš můj život. Cítila jsem to. Byla jsem převlečená za úplně obyčejnou ženskou a ty ses mi věnoval, jako kdybys věděl, kdo jsem...“

A kdo jsi, chtělo se mu říct. Proč si myslíš, že bys měla mít nějaké zvláštní výsady? Kdo vůbec má mít výsady a proč? Kdyby ses celá obarvila na modro, mělo by to pro mě být přitažlivější? Vyléčil bych snad ten svrab, vzniklý ze špíny, tomu kocourkovi líp? Hlavou mu rotovalo tisíc otázek, na které se dnes a denně chtěl zeptat svých pacientů, vlastně majitelů svých pacientů. Proč si myslíte, že jste něco lepšího než ti ostatní? Proč vás nemám nechávat čekat, ale obětovat svůj volný čas a chodit léčit vaše mazlíčky k vám na kanape?

Nikdy to nikomu neřekl, a neřekl to ani medvědicí Betě, která se asi jmenuje Alžběta. Ale to ho napadlo až teď. Žádné písmeno z řecké abecedy, docela prostá česká Běta.

Beta si přetáhla přes hlavu kus fáče, který na ní ještě zůstal. „Pojď. Půjdeme ven,“ zaprosila pokorně, jako kdyby vycítila jeho podráždění.

Trochu se zděsil. Bydlela přímo ve středu města,

na Václavském náměstí, na chvíli si představil, jak ho zabaleného do ručníku vleče k Muzeu.

„Kam ven?“

„Já ti ukážu.“

Serval z něj ručník, což ho vyděsilo ještě víc. Stál nahý uprostřed místnosti a cítil se mizerně, jeho vztah k nahotě nebyl jednoznačný. Nebo spíš byl jednoznačně záporný. Už při tom krátkém, chtěně zuřivém objetí mu vadilo, že ho zbavila úplně všeho, včetně ponožek, dokonce mu stáhla i hodinky, které zásadně v cizích ložnicích neodkládal. A teď měl takto bezbranný někam putovat. Vzala ho za ruku a vedla do pokoje, musel se nechat, vlastně nemusel, ale při jeho povaze, kdy stačil sebemenší kamínek, aby se lavina dala do pohybu, nebylo vyhnutí. Otevřela prosklené dveře, dosud skryté huňatým závěsem plným prachu, a než se nadál, stál na balkóně nad Václavským náměstím a shlížel na něj v celé délce a šířce, od Můstku až k Muzeu, jak nějaký státník. Dokonce pocítil lehké uspokojení, protože asi málokterému státníkovi se naskytl tento pohled v tak nedostatečném odění. Chvíli přemýšlel, jestli jsou velcí státníci někdy úplně nazí.

„Že je to nádherný?“ zašeptala. „Nepřipadáš si jak vládce nad světem?“

Nepřipadal si tak ani v nejmenším. Bylo mu zima, nohy ho zábly, měl strach, že je sem vidět z každého okna, vadilo mu, že se k němu tiskne, a vůbec si připadal jak blázen. Netrpělivě přešlapoval bosýma nohama na studených dlaždicích a cítil, jak mu saze vnikají do pokožky. Ale přesto na tom něco

bylo, stát takhle nahý nad městem. Z propasti domů stoupala vlhkost, rozmazávala obrysy světél, tlučila zvuky, voněla, chvěla se a vytvářela kolem fascinující prostor, do kterého by chtěl křičet, skákat, padat, plout v něm, nechat se unášet až k nekonečnu. Beta o tomto mechanismu musela moc dobře vědět, přemýšlel, kolikátý v řadě asi je, a přál si, aby to aspoň bylo dvojmístné číslo. I když na tom nezáleželo, nemínil se sem nikdy vrátit.

„Zavolej něco.“

„Proč?“

„Jen tak.“

„Haló...“ vykřikl nesměle. Ještě ke všemu je šošák. Co by za to někdo dal, kdyby si mohl zakřičet z balkonu na Václavském náměstí. V noci. Nahý. Co za vtípnosti by si vymyslel, a on se zmůže na ubohé haló.

„Pojď dovnitř, nebo mi nastydneš,“ zasmála se Beta a zmizela v pokoji. Být tu sám bylo mnohem lepší, i když pocit zimy zesílil. Strašně rád by sem vzal Rózu, ta by jistě zakřičela dolů něco originálnějšího.

Beta netrpělivě zabubnovala na sklo. Vrátil se, vypil připravenou sklenici koňaku a slabě doufal, že tím představení končí. Nekončilo.

„Teď mě musíš zahřát,“ zašeptala a přitiskla se k němu břichem. Pohyb mu připomněl, jak si v autě narovnála sukni, ale teď ztratil veškerou dráždivost.

„Měl bych jít domů. Musím se vyspat.“

„Snad se můžeš vyspat tady.“

„Od určitého věku se člověk nejlíp vyspí ve vlastní posteli.“

Zaklonila hlavu, ohrnula rty způsobem, kterého si už několikrát všiml a který ho popuzoval, a přitiskla se k němu ještě pevněji.

„Musíme si toho strašnou spoustu povědět,“ oznámila mu.

„Nech to na jindy. Dneska si musíš odpočinout, abys byla krásná. Spánek je pro krásu nejdůležitější.“

Nechytila se. Taky by se divil, byla to značně naivní lest, a navíc ji provedl nedokonale.

„Nejlíp si odpočinu, když se vyovídám. Je to všechno ve mně jak kamení.“

Nechápal, proč má to kamení házet na něj, nebyl studna, co se má zasypat, ani mohyla, ani nic podobného. A nechtěl stavět dům. Ani s ní, ani s nikým jiným.

Leda s Rózou. A to nevěděl jistě.

„Já bych se vyspal docela rád,“ řekl umíněně.

„Někdo na tebe čeká?“ naježila se.

„Pes,“ řekl a ulevilo se mu. Že na to nepřišel dřív? Pes je přece báječná výmluva, zvláště pro veterináře, i když zrovna žádného neměl. „Musím ho pustit ven a dát mu nažrat.“

„Tak pro něj dojedem. Dojedem pro něj a vezmem ho sem. Konečně tu zas budu mít pejska.“

„To není pejsek, ale pes. Padesát kilo živé váhy. Děsně by ti to tu zničil.“

„Co se dalo zničit, už je zničené. Jedem.“

„Snad nechceš po všem tom koňaku řídit auto?“

„Klidně. Ale kdyby tě to mělo znervózňovat, vezmem si taxi.“

Past byla dokonale uzavřena, s vodním příkopem kolem dokola. Mohl jí ovšem říct, že tu zůstat nechce. Proč jí to vlastně neřekne?

Malomyslně se začal oblékat, shledával jednotlivé součásti svého oblečení a s každým dalším kusem se cítil o něco lépe. Snad to dokáže.

Beta byla oblečená dřív, dostihl ji v předsíni, právě když strkala klíč do zámku a odemykala. Užasl.

„Tak ono bylo přece jen zamčeno?“ řekl nevěřící.

„Zamčeno? Ani nevím. Možná. Už se nepamatuju.“

„Když teď odmykáš, tak jsi musela předtím zamknout,“ trval na svém.

„Snad. Co na tom záleží?“

„Záleží, ani nevíte, jak na tom záleží,“ vyhrkl, odstrčil ji a pádil po schodech dolů. Jestli bude zamčený dům, je ztracen. Nahoře nad sebou slyšel nejisté cvakání podpatků. Bože, dej, ať mám aspoň teď štěstí, zaprosil tu imaginární veličinu, ke které se obracel v nejtěžších chvílích. A ať už to zařídil Bůh, nebo zapomnětlivý domovník, otevřeno bylo. Vyletěl z domu, hluboce se nadechl štiplavého vzduchu plného benzinových par a vyrazil náměstím vzhůru.

Živého ho nedostanou!

II

„Pane doktore, ona papá uhlí,“ vyřinulo se z telefonu a Richard usilovně přemýšlel, komu ten hysterický hlas patří. Představoval si svou paměť jako stroj, ve kterém kulička běhá podlouhlými tunýlky a hledá otvor, kam by zapadla. Teď si ho konečně našla a on mohl promluvit svým světoznámě laskavým a konejšivým hlasem.

„Paní Márová, to nebude tak zlé. Asi si s tím uhlím jen tak hraje.“

„Slyšela jsem zřetelně, jak ho chroupá.“

„Snad se mezi uhlí dostala nějaká kůstka. Psi málokdy žerou uhlí.“

„Cita je tak náladová.“

„Svůj k svému,“ pronesla procítěně Richardova dcera Kateřina. Zamračil se na ni a netrpělivými gesty ji posílal z pokoje. Ani ji nenapadlo odejít.

„Nebylo by lepší, kdybyste se na ni přišel podívat, pane doktore? Třeba jí chybí nějaké stopové prvky, které obsahuje právě uhlí. Pamatujete, jak lízala omítku, když byla malá?“

„V omítce je vápno.“

„Stavíte se tedy u nás?“ naléhala žena v telefonu.

„Až budu mít cestu tam do těch vašich končin, tak se na to podíváme,“ sliboval neurčitě.

„Ale já myslela, že přijдете hned. Co kdyby si nějak ublížila?“

Podíval se na hodinky, bylo devět večer. Neděle.

Majitelka hysterického hlasu nemínala připustit, že volá ve věci, která není naléhavá, a dalších dobrých deset minut líčila, jak strašně její fenečka chroupe uhlí.

„Víš, co by mě zajímalo?“ řekla Katka, když se otcí konečně podařilo zavěsit. „Kde tam u nich na sídlišti, které má dálkové topení, sežene ten ubohý pejsek uhlí. Musí mu to dát strašně práce. Obzvláště v neděli večer.“

„Jak to víš, že ta paní bydlí na sídlišti a má dálkové topení?“

„Já toho vím, to by ses divil,“ ušklíbla se. Dovedl si představit, co všechno do ní ty ženské nahučí!

„Ty ji znáš?“

„Abych ji neznala, když za tebou leze do ordinace nejmíň třikrát týdně!“

„Byl bych ti vděčný, kdybys neříkala, že za mnou leze. Asi tam chodí, když má něco se psem.“

„Má s ním pořád něco. Nejspíš mu ty nemoci očkuje.“

„To nech na mně, laskavě. Víím, že jsi půl veterináře, ale pořád ještě ne celý. Neměla bys už jít spát?“

„Ty tam chceš jet?“ naježila se. Pochopil, že paní Márová nepatří k jejím oblíbeným pacientkám, měla rudé vlasy, vždycky tak umně rozčepýřené, že málem neprolezla hlavou dveřmi, a strašlivou spoustu bílých zubů. Katka nějak vytušila, že ho její extravagantní zjev přitahuje, asi by ji neodmítl, kdyby zrovna nebyla sudá neděle. Sudé neděle vystupoval v roli otce. Nejdřív ty víkendy na Janě

usilovně vymáhal a teď občas nevěděl, co s nimi. Ne že by s Katkou nebyl rád, byl s ní moc rád, ale přece jen mu semtam trošku překážela. Na výstavách psů, kterých absolvoval za rok desítky, se proměňovala v úplné závaží. Ženám, které by ho hrozně rády svezly domů a poradily se s ním o svých chovatelských problémech, nevadilo, že na něj musí čekat až do konce výstavy, kdy na pošlapaném trávníku zůstane jen pár vyčerpaných pořadatelů a rozhodčích, ale dcera, která už byla příliš velká, aby se mohla poslat pryč, ta jim vadila. V ordinaci to probíhalo podobně, ale tam přece jen žádná neočekávala, že se jí naskytne příležitost, aby si chytla veterináře jak pes kost a běžela si ho někam do kouta zahrabat. Káťa chtěla také studovat veterinu, trávila v ordinaci spoustu času a někdy s nechtíví, někdy pobaveně sledovala kolotoč ženských intrik, pořádaný kolem jejího ještě ucházejícího mladého, celkem pohledného a rozhodně svobodného, tedy rozvedeného, otce zvěrolékaře. Chápal, že ji agresivní dámičky dráždí, jako dráždily její matku, každá z nich si myslela, že je tak laskavý a plný zájmu výhradně pro ni, každá si na něj osobovala zvláštní práva, a on se v tom často zmateně a beznadějně motal.

„Tak co bude s tím spaním?“

„Jestli ti překážím, můžeš mě hodit domů,“ pronesla nevinně. Věděla, že se rozčilí, rozčilil by se, i kdyby skutečně chtěl odejít, zásadně nepřipouštěl, že by pro něj bylo na světě něco důležitějšího než vztah k vlastní dceři. Jako nepřipouštěl svou vinu

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.